

AFSCHRIFT

1° blad

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE, Dertiende Kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare en buitengewone terechtzitting van 28 JUNI 2013 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Notitienummer : DE62.H2.130010/08/13

Griffie nummer : 2297

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. geboren te _____ op _____ groot-kleinhandelaar, wonende te _____
2. _____ met maatschappelijke zetel te _____ ondernemingsnummer _____

Verdacht van :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kruiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek:

Te _____ op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 1 januari 2007 tot en met 18 januari 2008:

A. Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermeldde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.2° (een ontbossing zoals vermeld in art. 4.15° van het bosdecreet van 13 juni 1990 van een met bomen begroeide oppervlakte bedoeld in artikel 3 §§ 1-2 van dat decreet)

*in casu een bosperceel bezet met populieren, gelegen te
kadastraal gekend onder
volledig te hebben gerooid*

B. Bij inbreuk op artikel 16.6.3quinquies al.1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (milieuhandhavingsdecreet) opzettelijk of, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, handelingen te hebben gesteld waardoor een met bomen begroeide oppervlakte als vermeld in artikel 3, §1 en §2, van het Bosdecreet van 13 juni 1990, geheel of gedeeltelijk is verdwenen en er aan de grond een andere bestemming of gebruik werd gegeven,

in casu een bosperceel bezet met populieren, nederen te kadastraal bekend onder

volledig te hebben gerooid

C. Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° (het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, hetzij door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt)

in casu een betonverharding te hebben aangebracht van ongeveer 2000 m2 dewelke gebruikt wordt voor het stapelen van drankbakken en als parkeerplaats voor dranktransportwagens.

D. Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hiernavermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°b (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens)

in casu een betonverharding te hebben aangebracht van ongeveer 2000m2 dewelke gebruikt wordt als parkeerplaats voor dranktransportwagens.

Te op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 18 januari 2008 tot en met 2 oktober 2008;

E. bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° (het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, hetzij door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt)
in casu door het openspreiden van aarde op het gedeelte van het perceel dat in het BPA als bufferzone is aangeduid waardoor dit perceel gemiddeld 0,90 m is opgehoogd (st. 42)

de eerste en de tweede tevens gedagvaard om bij toepassing van de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de Wet van 17 juli 1990, de bijzondere verbeurdverklaring te horen uitspreken van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld of inkomsten uit de belegde voordelen, in casu € 3.690, waarvan aan elk 1/2 toe te rekenen (voorkomende uit de tenlasteleggingen A B, C en D (cfr. st. 47),

op het perceel aldaar aelenen te
 gekadastreerd als

- met oppervlakte 1 ha 12 a 83 ca toebehorende aan
 ingevolge de akte van verkoop d.d. 08.05.2007 verleden
 voor notaris met kantoor te
- met oppervlakte 19 a 77 ca toebehorende aan
 en ingevolge de akte
 van verkoop d.d. 08.05.2007 verleden voor notaris met
 kantoor te

1. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de terechtzitting van 03 december 2012;
- het tussenvonnis de dato 10 november 2012 m.b.t. de aanstelling van een lasthebber ad hoc;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 04 maart 2013:

- het Openbaar Ministerie in de persoon van substituut-Procureur des Konings, in haar voordracht van de zaak en in haar eis;
- de eerst beklaagde , in zijn antwoorden en middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door zijn raadsman, mr. advocaat te die besluiten en een stukkenbundel neerlegt;
- de tweede beklaagde in haar middelen van verdediging, voorgedragen door haar lasthebber ad hoc mr. advocaat te die besluiten en een stukkenbundel neerlegt.

2. GEGRONDHEID VAN DE STRAFVORDERING

2.1

Op 18 januari 2008 werd er door boswachter verbonden aan het Agentschap Natuur en Bos, vastgesteld dat palend aan het er een privaat bosperceel met polupieren was gerooid waarbij alle bomen waren gekapt en de wortelstelsels waren verwijderd. Tevens werd vastgesteld dat een zone van het bos dat aansluit op een gebouw voor drankopslag van ongeveer 2.000 vierkante meter van een betonverharding was voorzien. De in beton aangelegde zone is omheind met met groen geplastificeerde palen en groen geplastificeerde draadafsluiting. De nieuw aangelegde betonverharding deed dienst voor het stapelen van drankbakken en dient tevens als parkeerplaats voor dranktransportwagens. Tenslotte werd vastgesteld dat er aan de achterste grens van het perceel een berm was opgericht.

Verder is gebleken dat :

- het ontboste perceel eigendom is van tweede beklaagde;
- er op 21 maart 2003 aan de vader van eerste beklaagde een kapvergunning werd toegestaan waarbij de aanvrager er zich toe verbond de gekapte oppervlakte te herbebossen;
- het ontboste perceel deel uitmaakt van bij M.B. goedgekeurd bijzonder plan van aanleg waarbij een gedeelte van het terrein dat volgens het B.P.A. as bufferzone is voorzien, met beton werd verhard;
- het college van burgemeester en schepenen, aan eerste beklaagde een stedenbouwkundige vergunning heeft afgeleverd voor het uitbreiden van het bedrijfsgebouw conform het geldend B.P.A.. Evenwel werd er geen stedenbouwkundige vergunning aangevraagd en afgeleverd voor het ontbossen van het vroeger met bos bezette terrein, voor de aanleg van de betonverharding en voor het oprichten van een berm in de bufferzone.

In zijn verhoor de dato 18 januari 2008 verklaarde eerste beklaagde niet te hebben geweten dat er kapmachtiging was afgeleverd aan zijn vader om het populierenbos te kappen en dat er heraan geplant moest worden. Voor de betonplaat die is aangelegd in de zon waar vroeger het populierenbos stond heeft hij een bouwvergunning verkregen. Verder gaf betrokkene toe dat de achteraan op het perceel opeengestapelde grond nog moet worden afgevoerd. Voor de zone waar momenteel een betonplaat is aangelegd, stelde eerste beklaagde een regularisatie te zullen aanvragen en de verdwenen oppervlakte compenseren.

Op 21 februari 2008 maakte de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering over aan het ambt van de Procureur des Konings, hetgeen impliceerde :

- het verwijderen van de opgevoerde grond;
- het stapelen van materialen tot slechts een hoogte van 3 m;
- het herbebossen van het gerooide gebied op perceel

Tevens werden de volgende bouw- en aanpassingswerken voorgesteld, met name het verwijderen van de betonverharding en het aanplanten van een groenbuffer.

Op 9 februari 2009 verklaarde eerste beklaagde de nodige aanpassingen te doen zoals gevraagd in de herstellvordering.

Op 27 februari 2013 werd vastgesteld dat de toestand gedeeltelijk werd geregulariseerd aangezien er achteraan het terrein gedeeltelijk werd herbebost en dat het terrein ook tot het oorspronkelijk niveau werd hersteld. Evenwel werd vastgesteld dat :

- de groenstrook aan de linkerperceelgrens nog niet is uitgevoerd;
- de groenstrook aan de rechterperceelgrens nog niet is uitgevoerd;
- de betonverharding achter de gebouwen niet werd verwijderd zoals vergund. Deze illegale verharding werd nog steeds gebruikt voor het stapelen van materialen.

2.2

Ter terechtzitting de dato 04 maart 2013 werd er door de verdediging van de eerste beklaagde geen betwisting gevoerd omtrent het ten laste gelegde.

Gelet op de materiële gegevens van het strafdossier waaronder de vastellingen van de inspecteurs van Natuur en Bos en de verklaring van eerte beklaagde, alsook uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting en het aldaar gevoerde verweer, is de rechtbank van oordeel dat de aan de eerste beklaagde ten laste gelegde feiten omschreven onder tenlasteleggingen A, B, C, D en E afdoende bewezen zijn en hem dienen te worden toegerekend.

2.3 toerekening aan tweede beklaagde

In termen van besluiten argumenteert de verdediging van tweede beklaagde dat de feiten niet kunnen worden toegerekend aan de rechtspersoon, noch materieel noch moreel. Er wordt geopperd dat de weerhouden misdrijven geen intrinsiek verband houden met de verwezenlijking van het maatschappelijk doel en de specifieke activiteiten van _____ en dat niet is aangetoond dat eerste beklaagde wetens en willens handelde.

De rechtbank volgt de argumentatie van de verdediging van tweede beklaagde niet.

De bewezen verklaarde feiten dienen niet alleen aan de eerste beklaagde doch ook aan de tweede beklaagde te worden toegerekend.

In tegenstelling tot hetgeen de verdediging van tweede beklaagde voorhoudt, zijn de inbreuken weldegelijk gepleegd voor rekening van de tweede beklaagde en wijzen ze op een gebrekkige organisatie op dit vlak binnen de bedrijfsstructuur.

De rechtspersoon is eigenaar van de gebouwen en stelt deze ter beschikking aan de drankhandel, namelijk de
 waarvan van eerste beklagde de gecoögeerd-
 bestuurder is. Tot het maatschappelijk doel van de tweede
 beklagde behoort ook het verhuren of ter beschikking stellen van
 onroerende goederen.

Bovendien blijkt uit de door de eerste beklagde neergelegde
 stukken dat bepaalde herstellingswerken (afgraven terrein) aan
 tweede beklagde werden gefactureerd. (factuur van
 stuk 7 bundel eerste beklagde).

Van enige decumul van strafrechtelijke verantwoordelijkheid kan
 slechts sprake zijn indien aan drie cumulatieve voorwaarden is
 voldaan (vgl.: J. VAN DEN BERGHE, "Praktijkproblemen en een
 proeve van oplossing bij toepassing van de Wet van 4 mei 1999 tot
 invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van
 rechtspersonen", in, *Straf recht ? – Strafrecht*, Vlaamse Conferentie
 der Balie van Gent (ed), Antwerpen, Maklu, 2001, 139):

- de rechtspersoon moet strafrechtelijk verantwoordelijk zijn
 voor het misdrijf uitsluitend wegens het optreden van de
 geïdentificeerde natuurlijke persoon;
- de natuurlijke persoon mag het misdrijf niet wetens en willens
 hebben gepleegd;
- de rechtspersoon moet een zwaardere fout hebben begaan
 dan de natuurlijke persoon;

Het Hof van Cassatie stelde al dat artikel 5, tweede lid van het
 Strafwetboek, dat de gevallen regelt waarin de verantwoordelijkheid
 van een natuurlijk persoon en van een rechtspersoon in het geding
 zijn wegens eenzelfde misdrijf, een strafuitsluitingsgrond invoert voor
 degene die de minst zware fout heeft begaan. Die
 verschoningsgrond kan gelden voor de dader van het door
 onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor
 degene die willens en wetens heeft gehandeld (lees en vergelijk :
 Cass. 08 november 2006, *T. Strafr.*, 2007, 261).

In de aan het arrest van 08 november 2006 voorafgaande conclusie
 van advocaat-generaal wordt duidelijk
 gesteld dat om vast te stellen of de natuurlijke persoon "de fout
 wetens en willens heeft begaan" de rechter moet letten op diens
 concrete geestesgesteldheid op het ogenblik waarop hij de handeling
 die zijn verantwoordelijkheid in het gedrang brengt stelde, en niet op
 de wettelijke kwalificatie van het feit. Hierdoor wordt de functie van
 een natuurlijk persoon, die van hem een goed ingelicht persoon
 maakt of iemand die dit zou moeten zijn en die hem een verplichting
 tot handelen geeft, een doorslaggevend criterium.

"Wetens" slaat dan op het bewust of met kennis van zaken handelen terwijl "willens" wijst op de afwezigheid van een rechtvaardigingsgrond.

Wanneer deze criteria in casu worden toegepast, blijkt duidelijk dat er sprake was van wetens en willens gepleegde feiten, zodat de decumul niet aan de orde is. De eerste beklaagde moest als zaakvoerder op de hoogte zijn van de stedenbouwkundige verplichtingen die voor deze werkzaamheden werden opgelegd en was daarvan ook op de hoogte. Eerste beklaagde verkreeg een stedenbouwkundige vergunning met een beschrijving van het project zodat hij goed wist dat bepaalde werkzaamheden (het ontbossen van het vroeger met bos bezette terrein, voor de aanleg van de betonverharding en voor het oprichten van een berm in de bufferzone) niet waren vergund. Verder verklaarde eerste beklaagde op de hoogte te zijn geweest dat aan zijn vader een kapmachtiging was verleend, doch niet te hebben dat er diende te worden voorzien in een heraanplanting, hetgeen weinig geloofwaardig voorkomt.

De feiten omschreven onder de tenlastelegging A, B, C, D en E komen de rechtbank in hoofde van tweede beklaagde afdoende bewezen voor.

3. DE STRAFTOEMETING

3.1

De in hoofde van de tweede beklaagde bewezen geachte feiten zijn telkens de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek telkens slechts één straf, met name de zwaarste, moet worden uitgesproken.

3.2

De straftoemeting moet in hoofde van de eerste beklaagde worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde, zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank aan de hand van het strafdossier bekend zijn.

Voor wat betreft de tweede beklaagde dient te worden gelet op de ernst van de feiten en het strafrechtelijk verleden.

3.3.

De straftoemeting moet echter niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en speciale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beide beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen de milieuwetgeving ingesteld in het algemeen belang voortaan rigoureuus na te leven.

3.4

De door de beide beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. Zonder te beschikken over de nodige vergunningen werd er een bos gekapt en een deel door beton verhard teneinde dienstig te zijn voor diens commerciële activiteiten. Door zo te handelen hebben de beklaagden blijk gegeven van een storend egoïsme en een totaal gebrek aan respect voor het sterk onder druk staande leefmilieu. Beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening, respecteren. Zij mogen in geen geval hun individueel belang boven het algemeen belang laten prevaleren.

3.5

De eerste beklaagde is _____ en beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden.

De tweede beklaagde is een vennootschap en beschikt over een blanco strafregister.

3.6 de eerste beklaagde

Inzake de straftoemeting vroeg de eerste beklaagde de rechtbank om hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling toe te staan.

Ter realisering van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting is de rechtbank van oordeel dat er, in de gegeven omstandigheden, redenen voorhanden zijn om in te gaan op dit door de beklaagde geformuleerde verzoek. Het openbaar ministerie adviseerde ter zake op de terechtzitting eveneens gunstig.

De rechtbank houdt hierbij rekening met enerzijds de ernst en omvang van de gepleegde feiten, doch anderzijds ook met het voorhanden zijnde schuldinzicht en zijn blanco strafregister. De rechtbank is van oordeel dat huidige feiten een éénmalige misstap betreffen en dat de eerste beklaagde zijn les heeft geleerd.

De eerste beklaagde voldoet aan de daartoe gestelde wettelijke voorwaarden, vermits hij zijn instemming betuigt, hij nog niet veroordeeld werd tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden, de feiten niet van aard zijnde dat ze gestraft moeten worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf en de hem ten laste gelegde feiten bovendien bewezen zijn.

In casu zou een strafrechtelijke veroordeling van aard zijn de betrokkene te declasseren.

3.7 de tweede beklaagde

In de gegeven omstandigheden en ter realisering van de voormelde doelstellingen van de straftoemeting acht de rechtbank het opleggen in hoofde van de tweede beklaagde van een geldboete, zoals in het dictum van dit vonnis bepaald, noodzakelijk, passend en opportuun.

Aan de tweede beklaagde kan evenwel, aangezien zij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van het geheel van de haar opgelegde geldboete worden verleend voor de duur zoals hierna bepaald. De rechtbank gaat er immers vanuit dat er gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de tweede beklaagde zich niet meer aan dergelijke feiten zal bezondigen. De straf die aan de tweede beklaagde wordt opgelegd gaat de 120.000 euro niet te boven en tweede beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een geldboete van 24.000 euro.

3.8

3.8.1

Artikel 29 van de wet van 01 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen (B.S. 06 augustus 1985, zoals laatst aangepast bij K.B. van 31 oktober 2005 (B.S. 07 december 2005) verplicht de strafrechter om, bij elke veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdgevangenisstraf, een bedrag van 25 euro op te leggen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

In voormeld artikel wordt ook gesteld dat dit bedrag onderworpen is aan de verhoging voorzien in de wet van 05 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten (B.S. 03 april 1952). Bij artikel 2 en 3 van de Wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake Justitie (B.S. 30 december 2011) werden de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten zoals voorzien in de Wet van 05 maart 1952 verhoogd naar 50 decimes met ingang van 01 januari 2012.

De tweede beklagde wordt veroordeeld tot het betalen van een bedrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25,00 euro, te vermeerderen met 50 opdecimen, **150,00 euro** bedragende.

3.8.2

Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, tweede lid van voornoemd K.B. worden de eerste en de tweede beklagde elk veroordeeld tot betaling van een forfaitaire vergoeding. Het bedrag ervan bedraagt actueel, ingevolge het K.B. van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012), **51,20 euro**.

4. HERSTELVORDERING

4.1

Terloops het strafonderzoek (subkapt bijkomende stukken na dagvaarding en hercontrole op verzoek van verdediging) en ter terechtzitting is gebleken dat de toestand thans gedeeltelijk werd geregulariseerd aangezien er achteraan het terrein gedeeltelijk werd herbebost en dat het terrein ook tot het oorspronkelijk niveau werd hersteld.

Evenwel is gebleken dat :

- de groenstrook aan de linkerperceelgrens nog niet is uitgevoerd;
- de groenstrook aan de rechterperceelgrens nog niet is uitgevoerd;

- de betonverharding achter de gebouwen niet werd verwijderd zoals vergund. Deze illegale verharding werd nog steeds gebruikt voor het stapelen van materialen.

In termen van besluiten verzoekt de eerste beklagde om de wijzingen aan de afgeleverde vergunning te mogen regelen via een minnelijke schikking gezien deze verenigbaar zijn met de goede ruimtelijke ordening.

Art. 6.1.51.§ 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt:

Vóór de hypothecaire overschrijving van de dagvaarding voor de correctionele rechtbank op grond van artikel 6.1.1 of het exploit tot inleiding van het geding in de zin van artikelen 6.1.41 tot en met 6.1.43, kan een overtreder de stedenbouwkundige inspecteur per beveiligde zending om een minnelijke schikking verzoeken, indien het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, zo nodig na het uitvoeren van de in de minnelijke schikking besloten bouw- en aanpassingswerken.

De rechtbank stelt vast dat de dagvaarding voor de correctionele rechtbank werd ingeschreven op het hypotheekkantoor op 13 september 2012 en dat het verzoek te mogen regelen via minnelijke schikking dateert van na deze inschrijving, zodat niet voldaan is aan de vereisten van voornoemd artikel 6.1.51.§

4.2

De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (art. 6.1.41, §1) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen vermeld in artikel 6.1.1 werden uitgevoerd.

De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen.

Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens door deze rechtbank bijgevalen cassatierechtspraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie en

zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwendig berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

4.3

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, www.cass.be). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtreding behoudt. De met de wet strijdige toestand die door dit misdrijf werd veroorzaakt en die nog steeds bestaat, moet gestaakt worden, zodat de herstellvordering dient te worden ingewilligd.

4.4

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de enig weerhouden tenlastelegging een einde te stellen en legt aan de eerste beklaagde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

Dat de herstellvordering bij de betrokkene thans als kennelijk onredelijk zou overkomen, is louter en alleen een gevolg van de eigen beslissing van de eerste beklaagde om, goed bewust van het wederrechtelijk karakter van deze zonder vergunning uitgevoerde werkzaamheden en activiteiten, deze toch te laten doorgaan. Het feit dat zij voor een voldongen feit gezorgd hebben, mag niet gevaloriseerd worden door het afwijzen van de herstellvordering.

4.5

Door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur werd gevraagd een dwangsom op te leggen a rato van 250 euro per dag vertraging.

De rechtbank is van oordeel dat een dwangsom van 100,00 euro per dag als een gepaste aansporing moet worden beschouwd voor de eerste beklaagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

5. BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING

Het Openbaar Ministerie vorderde overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek, in hoofde van de beklaagden schriftelijk de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 3.690,00 euro (voor de helft toe te rekenen aan de eerste beklaagde en voor de andere helft toe te rekenen aan de tweede beklaagde), zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks werden verkregen uit de hierboven vermelde en bewezen verklaarde feiten.

De rechtbank aanvaardt de berekening zoals die in besluiten van de eerste beklagde werd vooropgesteld en herleidt het te verbeuren bedrag naar 2.039,40 euro, voor de helft toe te rekenen aan de eerste beklagde en voor de andere helft toe te rekenen aan de tweede beklagde.

De bekomen vermogensvoordelen maken inherent deel uit van de bewezen verklaarde misdrijven. Het gaat immers niet op om deze misdrijven als bewezen te verklaren en dan te zeggen dat men de bekomen voordelen mag houden. De bijzondere verbeurdverklaring dient te worden uitgesproken aangezien niet kan worden aanvaard dat beklagden de vruchten van hun misdrijven zouden behouden. Dit is een bijkomend krachtig signaal naar de eerste en tweede beklagde toe om hen bewust te maken dat dergelijke misdrijven absoluut niet lonend zijn.

Gelet op het blanco strafregister van de beide beklagden wordt aan betrokkenen voor het gehele bedrag een uitstel van tenuitvoerlegging verleend gedurende drie jaar.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;
Strafwetboek, art. 2, 42, 43bis, 65, eerste lid, 66;
Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew. art.36 Wet 07.02.2003; Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 30.12.2011); (opdecienen)
Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;
W.01.08.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);
Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, art. 3 en 6.
Wet van 29 juni 1964, art. 8§1; gew.W. 10.2.1994; (uitstel).

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK, RECHTDOENDE OP TEGENSpraak,

I. _____

VERKLAART de eerste beklagde **SCHULDIG** aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B, C, D en E.

GELAST in hoofde van de beklagde, de **OPSCHORTING** van de uitspraak van veroordeling en dit **gedurende een TERMIJN VAN DRIE JAAR.**

* * *

II. _____

VERKLAART de tweede beklagde **SCHULDIG** aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B, C, D en E.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek.

VEROORDEELT de tweede beklagde voor deze feiten samen tot een **G ELDBOETE** van **VIJFHONDERD EURO**, verhoogd met 45 decimen (x 5,5), gebracht op **2.750,00 euro.**

GELAST in hoofde van de tweede beklagde, voor een termijn van **DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL** van tenuitvoerlegging van het geheel van de opgelegde geldboete van vijfhonderd euro, verhoogd met 45 decimen (x 5,5), gebracht op 2.750,00 euro.

ZEGT dat bij toepassing van de artikelen 14, §1 en 18bis van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een geldboete van duizend euro of meer zonder uitstel tot gevolg heeft gehad.

* * *

Bijdragen - vergoeding - kosten

SPREEKT in hoofde van de **tweede beklagde** de verplichting uit om een bedrag van 25,00 euro, met 50 deciemmen verhoogd, **150,00 euro** bedragend, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, namelijk éénmaal deze bijdrage.

LEGT de beide veroordeelden **ELK** een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **51,20 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij K.B. van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

VEROORDEELT de **eerste en de tweede beklagde elk tot de helft** van de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op **178,38 euro**.

HERSTELVORDERING

BEVEELT de **eerste beklagde** op vordering van Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur tot het herstel in de oorspronkelijke toestand, met name:

- *de uitvoering van de groenstrook aan de linkerperceelgrens;*
- *de uitvoering van een groenstrook aan de rechterperceelgrens;*
- *het verwijderen van de betonverharding achter de gebouwen zoals vergund.*

van het onroerend goed aelcaen te en kadastraal gekend als

binnen een termijn van TIEN MAANDEN te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis.

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 6.1.46 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009.

ZEGT voor recht dat in hoofde van de **eerste beklagde**, een **DWANGSOM** zal worden verbeurd van **100,00 euro** per dag vertraging in nakoming van dit bevel.

BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING

SPREEKT in hoofde van de eerste beklaagde, overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek, de **BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING** uit van een bedrag van 1.019,70 euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de bewezen verklaarde misdrijven zijn verkregen. **GELAST, gedurende een termijn van DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL** van tenuitvoerlegging voor het volledige bedrag.

SPREEKT in hoofde van de tweede beklaagde, overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek, de **BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING** uit van een bedrag van 1.019,70 euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de bewezen verklaarde misdrijven zijn verkregen. **GELAST, gedurende een termijn van DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL** van tenuitvoerlegging voor het volledige bedrag.

ALDUS UITGESPROKEN IN OPENBARE EN BUITENGEWONE TERECHTZITTING VAN ACHTENTWINTIG JUNI TWEEDUIZEND DERTIEN

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken,
substituut-Procureur des Konings,
griffier,